

Arrest

nr. 185 881 van 25 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 januari 2017 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 januari 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Azerbeidjaanse nationaliteit te zijn, komt België binnen en dient een asielaanvraag in.

Op 4 februari 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 104 156 van 31 mei 2013 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 27 juni 2013 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen bij arrest van de Raad nr. 120 498 van 13 maart 2014.

Op 11 september 2013 wordt ten opzichte van verzoekster een inreisverbod voor drie jaar genomen. Dit wordt haar ter kennis gebracht op 20 september 2013.

Op 17 september 2013 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 8 oktober 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een meervoudige aanvraag. Bij arrest van de Raad nr. 133 757 van 25 november 2014 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 7 april 2014 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 19 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Deze beslissing wordt ingetrokken op 11 juli 2014.

Op 28 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing over de aanvraag van 7 april 2014, waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Bij arrest van de Raad nr. 175 961 van 6 oktober 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 5 januari 2015 wordt een onderzoek opgestart inzake het voorgenomen huwelijk tussen verzoekster en V.M., een tot onbeperkt verblijf in het Rijk gemachtigde vreemdeling.

Op 12 augustus 2015 wordt verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 12 augustus 2015 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Bij arrest van de Raad nr. 175 962 van 6 oktober 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 14 september 2015 treedt verzoekster in België in het huwelijk met V.M., een tot onbeperkt verblijf in het Rijk gemachtigde vreemdeling.

Op 25 januari 2016 dient verzoekster een aanvraag in tot gezinshereniging in functie van haar echtgenoot.

Op 2 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Bij arrest van de Raad nr. 179 167 van 12 december 2016 wordt deze beslissing vernietigd. De verwerende partij stelt een cassatieberoep in tegen dit arrest.

Op 3 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Dit is de bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 26/1 §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

Naam: V.

Voorna(am)(en): S.

Nationaliteit: Russische 'Federatie

Geboortedatum: (...)1960

Geboorteplaats: K.

Identificatienummer in het Rijksregister: (XXX)

Verblijvende te/ verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Verzoekers kunnen zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 10, §1, lid 1, 4° van de wet van 15/12/1980 op de toegang, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene door het OCMW in dienst gesteld wordt in toepassing van art. 60§7 van de organieke wet op het OCMW van 08.07.1976.

Tewerkstelling in het kader van artikel 60 OCMW-wet betreft een sociale tewerkstelling die wordt gesubsidieerd met openbare middelen en waarvoor geen werkgeversbijdragen verschuldigd zijn. Uit de OCMW-wet volgt dat een belangrijke voorwaarde voor het bekomen van een zogenaamde artikel 60-tewerkstelling, het ontvangen van een leefloon of financiële maatschappelijke hulp inhoudt. Een artikel 60-tewerkstelling betreft een vorm van maatschappelijke dienstverlening/sociale bijstand, waarvan het doel erin bestaat iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Kortom, een artikel 60-tewerkstelling is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel. Tijdens zijn sociale tewerkstelling wordt de Belgische referentiepersoon evenwel gefinancierd vanuit het sociale bijstandsstelsel, hetgeen tot gevolg heeft dat hij ten laste valt van de openbare overheid.

Gelet op het voorgaande en vermits de sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven en derhalve slechts tijdelijk kan worden genoten, kunnen de inkomsten uit deze tewerkstelling niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40ter /10 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg zijn de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld en wordt het verblijfsrecht geweigerd.

Het hoger belang van het kind houdt niet in dat betrokkenen vrijgesteld zijn van de fundamentele voorwaarde van de bestaansmiddelen voorzien in de wet.

(...)."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"1. De beroepsgrievens zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting en van art. 10 § 5 Vreemdelingenwet ; daarenboven wordt de bestreden beslissing gekenmerkt door een totale onredelijkheid.

Als een beroep ingesteld wordt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig art. 39/2 § 2 van de Vreemdelingenwet - zoals in casu - , komt het aan de Raad toe, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de overheid die de bestreden beslissing genomen heeft, bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is.

2. De bestreden beslissing heeft de gezinshereniging en het verblijfsrecht geweigerd, omwille van het feit dat de echtgenoot van verzoekster door het O.C.M.W. Mechelen in dienst gesteld wordt overeenkomstig art. 60 § 7 van de O.C.M.W.-Wet.

3. Art. 10 § 5 Vreemdelingenwet stelt :

‘ § 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid ;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen ;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. ’

4. Art. 60 § 7 O.C.M.W.-Wet stelt :

‘ Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen. In voorkomend geval verschaft het deze vorm van tewerkstelling zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden. ’

5. In casu gaat het om een effectieve tewerkstelling in de echte zin van het woord. De wezenlijke elementen van iedere arbeidsverhouding zijn aanwezig, nl. de ondergeschiktheids-relatie en de betaling van een loon. Op deze arbeidsovereenkomst is de Wet van 3 juli 1978 betreffende de Arbeidsovereenkomsten van toepassing.

6. Art. 10 § 5 Vreemdelingenwet specificeert niet met welk soort van arbeidsovereenkomst de ‘stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen’ moeten aangetoond worden.

Er wordt nergens gesteld dat deze bestaansmiddelen geen tijdelijk karakter mogen hebben. Het feit dat een zogenaamde artikel 60-tewerkstelling per definitie slechts tijdelijk is, houdt bijgevolg niet in dat de bestaansmiddelen die uit deze tewerkstelling voortvloeien, niet beschouwd zouden kunnen worden als bestaansmiddelen in de zin van art. 10 § 5 Vreemdelingenwet.

Daarenboven kan ook een gewone tewerkstelling van bepaalde of onbepaalde duur zijn, en niets belet dat een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur, in functie van de concrete omstandigheden, zou beschouwd worden als een arbeidsovereenkomst waaruit bestaansmiddelen in de zin van art. 10 § 5 Vreemdelingenwet voortvloeien. En ook een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur kan beëindigd worden. Daarbij komt nog dat een zogenaamde artikel 60-tewerkstelling nagenoeg altijd leidt tot een situatie waarin de betrokken werknemer werkloosheidsuitkeringen zal ontvangen, zodat er een continuïteit is in de verwerving van de bestaansmiddelen.

7. Ook het feit dat een zogenaamde artikel 60-tewerkstelling gesubsidieerd is, neemt niet weg dat er sprake is van een effectieve tewerkstelling op basis van een arbeidsovereenkomst.

De werkgever is ofwel het O.C.M.W., ofwel een andere persoon of vennootschap. Indien het gaat om een privaat persoon of vennootschap, kan niet gesteld worden dat de werknemer ten laste valt van de openbare overheid. Maar ook als het O.C.M.W. de werkgever is, kan dit niet zomaar gesteld worden. Er is immers een overeenkomst waarbij de werknemer arbeidsprestaties verricht, en de werkgever het loon uitbetaalt. Dat het loon uitbetaald wordt door de overheid, houdt niet in dat het niet zou gaan om een echte tewerkstelling. Er zijn vele tienduizenden werknemers in overheidsdienst, waarbij het loon door de overheid uitbetaald wordt, en dit heeft geenszins tot gevolg dat het niet zou gaan om een echte tewerkstelling.

8. De bestreden beslissing stelt dat een ‘artikel 60-tewerkstelling bedoeld is om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidsstelsel’. Dit is juist, doch hieruit kan allerm minst afgeleid worden dat het niet zou gaan om een echte tewerkstelling, waarbij er een overeenkomst is tussen werkgever en werknemer - met als essentiële elementen de ondergeschiktheidsrelatie en de betaling van een loon - , waarop de Wet van 3 juli 1978 betreffende de Arbeidsovereenkomsten van toepassing is.

9. Tenslotte zij nog erop gewezen dat het juridisch totaal onbegrijpelijk en daarenboven volledig onlogisch en onredelijk zou zijn indien men art. 10 § 5 Vreemdelingenwet op een dusdanige wijze zou interpreteren dat een werknemer die prestaties levert in het kader van art. 60 § 7 O.C.M.W.-Wet, geen aanspraak zou kunnen maken op gezinshereniging, terwijl een gezinsaanvrager die geen prestaties levert omdat hij werkloos is (maar actief werk zoekt), wél aanspraak zou kunnen maken op gezinshereniging. Dit kan in geen geval de ratio legis van art. 10 § 5 Vreemdelingenwet zijn.

10. M.b.t. deze problematiek zij nog uitdrukkelijk verwezen naar arrest van de R.V.V. nr. 179.167 dd. 12 december 2016 (stuk 1), waarin duidelijk geponeerd wordt dat de inkomsten uit een tewerkstelling in het kader van art. 60 van de OCMW-Wet, wel degelijk dienen beschouwd te worden als bestaansmiddelen in de zin van art. 10 § 5 Vreemdelingenwet.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht ;
- artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet ;
- het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ten onrechte zou hebben geoordeeld dat de tewerkstelling op grond van artikel 60§7 van de OCMW-wet niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Verzoekers kunnen zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 10, §1, lid 1,4° van de wet van 15/12/1980 op de toegang, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene door het OCMW in dienst gesteld wordt in toepassing van art. 60§7 van de organieke wet op het OCMW van 08.07.1976.

Tewerkstelling in het kader van artikel 60 OCMW-wet betreft een sociale tewerkstelling die wordt gesubsidieerd met openbare middelen en waarvoor geen werkgeversbijdragen verschuldigd zijn. Uit de OCMW-wet volgt dat een belangrijke voorwaarde voor het bekomen van een zogenaamde artikel 60-tewerkstelling, het ontvangen van een leefloon of financiële maatschappelijke hulp inhoudt. Een artikel 60-tewerkstelling betreft een vorm van maatschappelijke dienstverlening/sociale bijstand, waarvan het doel erin bestaat iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Kortom, een artikel 60-tewerkstelling is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel. Tijdens zijn sociale tewerkstelling wordt de Belgische referentiepersoon evenwel gefinancierd vanuit het sociale bijstandsstelsel, hetgeen tot gevolg heeft dat hij ten laste valt van de openbare overheid.

Gelet op het voorgaande en vermits de sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven en derhalve slechts tijdelijk kan worden genoten, kunnen de inkomsten uit deze tewerkstelling niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40ter/ 10 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg zijn de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld en wordt het verblijfsrecht geweigerd.

Het hoger belang van het kind houdt niet in dat betrokkenen vrijgesteld zijn van de fundamentele voorwaarde van de bestaansmiddelen voorzien in de wet.”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete situatie van de verzoekende partij heeft besloten tot de weigering van verblijf, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

De verzoekende partij diende op 15.02.2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in de hoedanigheid van echtgenote, in toepassing van artikel 10, §1, 1e lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 10, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert in dit kader de volgende voorwaarden:

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die

voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden. De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.”

Terwijl artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet nog de volgende verduidelijking aanbrengt:

“§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat de tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de OCMW-wet een effectieve tewerkstelling betreft, laat verweerder gelden dat nergens uit de bepaling van artikel 10 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een tewerkstelling op basis van een arbeidsovereenkomst zou volstaan, opdat de eruit voortvloeiende bestaansmiddelen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in rekening moeten worden gebracht bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde.

Artikel 10, §2 Vreemdelingenwet verduidelijkt integendeel dat het niet de bedoeling mag zijn dat de aanvrager en zijn gezin ten laste van de openbare overheden vallen.

Bovendien blijkt uit artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet dat bij de beoordeling van de voorgelegde bestaansmiddelen door de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening dient te worden gehouden met de aard van de bestaansmiddelen, waarbij gespecificeerd wordt dat middelen verkregen uit aanvullende bijstandstelsel niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Voormelde bepaling betreft onder meer de omzetting van artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG, dat luidt als volgt:

“Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokkenlidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

Geheel in overeenstemming met de voorschriften van de richtlijn 2003/86/EG heeft de Belgische wetgever er aldus uitdrukkelijk voor geopteerd om in het kader van aanvragen tot gezinshereniging een bestaansmiddelenvoorwaarde voorop te stellen, ten einde een garantie in te bouwen dat een vreemdeling, die op grond van gezinshereniging verblijfsrecht in België wenst te verwerven, gedurende het verblijf niet ten laste zal vallen van de Belgische Staat.

Zulks blijkt eveneens uit de parlementaire voorbereidingen betreffende artikel 10 van de wet van 08.07.2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging:

“Bij de omzetting van de richtlijn 2003/86/EG werd geen veralgemeend gebruik gemaakt van de mogelijkheid om stabiele en regelmatige inkomsten te vereisen. Er werd geoordeeld dat de nieuwe vereiste van behoorlijke huisvesting en de mogelijkheid om het verblijf in te trekken gedurende drie jaar indien de betrokkenen geen familieband meer hebben, zouden volstaan om enkel bonafide-gezinsleden aan te trekken. Enkel voor bepaalde specifieke categorieën waar er objectieve redenen zijn om aan te nemen dat de bestaansmiddelen mogelijk niet voorhanden zijn, werden voldoende bestaansmiddelen vereist: het gaat hierbij om familieleden van studenten met beperkt verblijf (artikel 10bis, § 1 Verblijfswet), die immers in principe geen of slechts beperkte eigen inkomsten zullen hebben, en het meerderjarig gehandicapt kind (artikelen 10, § 2, derde lid, en 10bis, § 2, tweede lid Vreemdelingenwet), waarbij de kosten immers kunnen oplopen. Inmiddels is echter gebleken dat andere categorieën van

vreemdelingen en hun familieleden toch nog ten laste komen van de sociale bijstand.” (Parl. Hand. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/004, 18)

En ook:

“De vreemdeling die als echtgenoot of partner naar België komt in het kader van gezinshereniging met een Belg of met een vreemdeling die hier reeds een onbeperkt verblijfsrecht heeft, zal moeten aantonen dat de persoon die zich reeds in België bevindt en die hij nu vervoegt, over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen hebben uitdrukkelijk als doel te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden zouden komen te vallen. Het bedrag van deze bestaansmiddelen wordt verder gespecificeerd in een artikel 10, § 5 (nieuw). Zo moet een bedrag worden bewezen dat ten minste honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (d.i. 120 % van het bedrag van het leefloon van iemand die samenwoont met een gezin te zijnen laste). Bovendien wordt in alle gevallen vereist dat de bestaansmiddelen waarop men zich beroept regelmatig moeten zijn. Ook moet rekening worden gehouden met hun aard om na te gaan of zij bijvoorbeeld constant, toereikend en stabiel zijn. Verder wordt bepaald dat verschillende middelen niet kunnen worden ingebracht om te bewijzen dat er voldoende bestaansmiddelen zouden zijn. Zo kunnen, om de bestaansmiddelen aan te tonen, uitdrukkelijk niet worden meegeteld: de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen. (...)” (Parl. Hand. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/014, 27) (eigen markering)

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij evident niet gevolgd worden in het standpunt dat het in het licht van artikel 10, §2 van de Vreemdelingenwet kan volstaan dat inkomsten voortvloeien uit een arbeidsverhouding, waarbij het irrelevant zou zijn dat de arbeidsprestaties in het kader van tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de OCMW-wet worden betaald uit openbare middelen.

Verweerder merkt nog op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat niet zozeer het tijdelijk karakter aan zich van de tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de OCMW-wet de reden vormt dat de inkomsten uit deze tewerkstelling niet kunnen worden weerhouden, doch wel het feit dat deze tijdelijke vorm van tewerkstelling wordt gefinancierd vanuit de sociale bijstand.

Geheel ten onrechte gaat de verzoekende partij volkomen voorbij gegaan aan de aard van de tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de OCMW-wet, dewelke inderdaad een vorm van sociale bijstand, minstens financiële maatschappelijke dienstverlening betreft.

Artikel 60, §7 van de OCMW-wet luidt als volgt:

“§ 7. Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een (...) betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.

In afwijking van de bepalingen van artikel 31 van de wet van 24 juli 1987 betreffende de tijdelijke arbeid, de uitzendarbeid en het ter beschikking stellen van werknemers ten behoeve van gebruikers, kunnen de werknemers verbonden krachtens een arbeidsovereenkomst met de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, met toepassing van deze paragraaf, door deze centra ter beschikking worden gesteld van gemeenten, verenigingen zonder winstoogmerk of intercommunales met een sociaal, cultureel of ecologisch doel, vennootschappen met een sociaal oogmerk zoals bedoeld in artikel 164 bis van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen, een ander openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, een vereniging waarvan sprake in hoofdstuk XII van deze wet, een openbaar ziekenhuis dat van rechtswege aangesloten is bij de Rijksdienst voor sociale zekerheid van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten of bij de Rijksdienst voor sociale zekerheid, de initiatieven die door de minister bevoegd voor sociale economie zijn erkend of de partners die met het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn een overeenkomst hebben gesloten op basis van onderhavige organieke wet.

Indien de in het vorig lid bedoelde partner een privé-onderneming is, bepaalt de Koning de voorwaarden en de modaliteiten volgens dewelke de terbeschikkingstelling moet worden geregeld met deze onderneming met het oog op het behoud van het recht van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn op de toelage verbonden aan de inschakeling van de persoon tewerkgesteld met toepassing van de artikelen 36 en 37 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.” (eigen markering)

Terwijl artikel 6 van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie het volgende stipuleert:

“§ 1. Iedere meerderjarige persoon jonger dan 25 jaar heeft recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling aangepast aan zijn persoonlijke situatie en zijn capaciteiten binnen de drie maanden vanaf de datum van de beslissing van het centrum dat de persoon} voldoet aan de in de artikelen 3 en 4 gestelde voorwaarden.

§ 2. Het recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling kan bestaan uit hetzij een arbeidsovereenkomst hetzij een geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie dat binnen een bepaalde periode leidt tot een arbeidsovereenkomst.”

Terwijl artikel 8 van de wet van 26.05.2002 als volgt luidt:

“De tewerkstelling door middel van een arbeidsovereenkomst bedoeld in artikel 6, kan worden verwezenlijkt met toepassing van artikel 60, § 7, of artikel 61 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

Dit recht op tewerkstelling door middel van een arbeidsovereenkomst blijft behouden zolang betrokkene niet gerechtigd is op een sociale uitkering waarvan het bedrag minstens gelijk is aan het bedrag van het leefloon waarop hij volgens zijn categorie aanspraak zou kunnen maken.”

Uit voorgaande bepalingen blijkt ontegensprekelijk dat de tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de OCMW-wet de verwezenlijking betreft van het recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling. Terwijl geen redelijke betwisting kan bestaan nopens het feit dat het recht op maatschappelijke integratie behoort tot het sociaal bijstandstelsel van het Rijk.

Verweerder merkt op dat het in dit kader volstaat te verwijzen naar de toepassingsvoorwaarden voor de toekenning van het recht op maatschappelijke integratie, zoals vervat in artikel 3, 4° van de wet dd. 26.05.2002:

“(…) 4° niet over toereikende bestaansmiddelen beschikken, noch er aanspraak kunnen op maken, noch in staat zijn deze hetzij door eigen inspanningen, hetzij op een andere manier te verwerven. Het centrum berekent de bestaansmiddelen van de persoon overeenkomstig de bepalingen van titel II, hoofdstuk II;

5° werkbereid zijn, tenzij dit om gezondheids- of billijkheidsredenen niet mogelijk is.

6° zijn rechten laten gelden op uitkeringen die hij kan genieten krachtens de Belgische of buitenlandse sociale wetgeving.” (eigen markering)

Uit voormelde bepaling blijkt reeds afdoende dat het recht op maatschappelijke integratie, met inbegrip van de tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de OCMW-wet, een residuair stelsel betreft, waarvan men slechts kan genieten indien men zelf niet over toereikende bestaansmiddelen beschikt én bovendien geen rechten kan laten gelden op uitkeringen van sociale zekerheid.

Verweerder merkt nog op dat uit de parlementaire werkzaamheden betreffende de wet van 26.05.2002 a fortiori blijkt dat het recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling, zoals onder meer uitgewerkt in artikel 60, §7 van de OCMW-wet, onlosmakelijk verbonden is met het recht op leefloon:

“Daarom heeft deze wet tot doel hun het recht op sociale integratie door het OCMW te waarborgen: voor sommigen zal het om een eerste werkervaring gaan; voor anderen zal het erop aankomen door een opleiding, door studies met een volledig leerplan of door een geïndividualiseerd sociaal traject hun kansen op een eerste job te verhogen (om zich op de arbeidsmarkt in te schakelen, moeten jongeren immers gestimuleerd worden om het hoogste scholings- of opleidingsniveau te bereiken terwijl zij tijdens deze overgangperiode het leefloon behouden, in zekere zin in het kader van een contract met de gemeenschap).

De betrekking die zal worden aangeboden moet aangepast zijn aan de persoonlijke situatie van de jongere en aan zijn mogelijkheden. Bovendien moet ze in overeenstemming zijn met het arbeidsrecht, waaronder de wetgeving betreffende de arbeidsovereenkomst en de bescherming van het loon.

Het OCMW kan in dit verband gebruik maken van de verschillende wedertewerkstellingsprogramma's. Desgevallend treedt het OCMW zelf op als werkgever. De tewerkstellingsopdracht van de OCMW's wordt door deze wet nogmaals bevestigd en versterkt.

Voor sommige jongeren ten slotte zal een proces tot inschakeling in het beroepsleven niet mogelijk zijn om gezondheids- of billijkheidsredenen: ze zullen natuurlijk recht hebben op het leefloon.

Het subjectieve recht op tewerkstelling van de jongeren impliceert een verhoogde tewerkstellingsinspanning van de OCMW's. De wet voorziet dan ook in bijkomende middelen voor de OCMW's om tegemoet te komen in deze extra kosten, zowel op het vlak van het sociaal en administratief personeel als op het vlak van de arbeidscontracten.”

(…)

Het recht op maatschappelijke integratie wordt door het OCMW ingelost wanneer het een job kan aanbieden aan een arbeidsgeschikte persoon. Werkbereidheid blijft immers in principe, zoals nu reeds het geval is, de toegangsvoorwaarde voor het ontvangen van het leefloon. Zolang de professionele inschakeling niet lukt heeft de betrokkene recht op een leefloon.” (Parl. Hand. Kamer, 2001-2002, DOC 50 1603/001, 5-6)

En ook:

“Het OCMW kan de jongere op verschillende manieren aan het werk helpen. Het recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling is gerealiseerd wanneer het OCMW bemiddelt en een werkgever vindt die de jongere in dienst neemt. Het OCMW kan ook zelf een actieve rol opnemen in het inschakelingsproces. In toepassing van artikel 60, § 7 van de Organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de OCMW's kan het OCMW zelf als werkgever optreden en de jongere tewerkstellen, al dan niet door hem ter beschikking te stellen van andere werkgevers. Zo is het perfect mogelijk dat de jongere ter beschikking wordt gesteld van een VZW waar de jongere een administratief ondersteunende functie krijgt in een buurtproject. De tewerkstelling waarbij het OCMW de juridische werkgever blijft, is in dit geval een vorm van sociale dienstverlening die dag na dag wordt ingevuld. Deze dienstverlening stopt, met in achtneming van het arbeidsrecht, wanneer de persoon niet meer voldoet aan de voorwaarden om recht te hebben op maatschappelijke integratie. Gezien zijn residuair karakter stopt het recht op maatschappelijke integratie wanneer de persoon gerechtigd is op een sociale zekerheidsuitkering waarvan het bedrag minstens gelijk is aan het bedrag van het leefloon. Alsdan kan de betrokkene beschikken over toereikende bestaansmiddelen waardoor het recht op een maatschappelijke integratie ophoudt te bestaan. Het OCMW kan ook in het kader van artikel 61 een samenwerkingsovereenkomst sluiten met een derde werkgever waarbij laatstgenoemde er zich toe engageert om de jongere in dienst nemen mits naleving van de opleidings- en begeleidingsafspraken neergelegd in de samenwerkingsovereenkomst.” (Parl. Hand. Kamer, 2001-2002, DOC 50 1603/001, 8)

Het loutere feit dat in het kader van een tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de Vreemdelingenwet inderdaad een arbeidsovereenkomst wordt gesloten, kan uiteraard niet volstaan om afbreuk te doen aan de vaststelling dat de tewerkstelling volledig gedragen wordt in het kader van het recht op maatschappelijke integratie.

Terwijl de rechthebbenden, indien de tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de OCMW-wet vroegtijdig een einde zou nemen, in beginsel zonder meer aanspraak kunnen maken op leefloon.

Verweerder benadrukt in dit kader nog dat de wet van 26.05.2002 uitdrukkelijk stipuleert dat personen, die beantwoorden aan de door artikel 3 van dezelfde wet gestelde voorwaarden, zonder meer een recht kunnen laten gelden op maatschappelijke integratie door tewerkstelling.

Gelet op het voorgaande kan enkel worden besloten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing volkomen terecht heeft geoordeeld dat tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet niet kan worden weerhouden bij de beoordeling van de stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Zie in die zin:

“Wat de aard van de inkomsten betreft, wijst verweerder er aldus op dat een inkomen betreft uit tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet. Deze bepaling luidt:

“Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

De periode van tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.

[...]”

De Raad merkt op dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) onder de vorm van sociale tewerkstelling betreft waarvan het doel er in bestaat om iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Kortom, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel. Het betreffen aldus middelen verkregen uit het sociale bijstandsstelsel, die ook slechts tijdelijk kunnen worden genoten, die in wezen niet worden meegeteld bij de inkomsten gelet op artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)).

De Raad stelt verder ook vast dat verweerder in de bestreden beslissing op correcte wijze aangeeft dat, wat de regelmatigheid van de inkomsten betreft, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet slechts tijdelijk is. Zoals blijkt uit artikel 60, § 7 van de OCMW-wet mag de tewerkstelling in geen geval langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.

Op grond van hetgeen voorafgaat, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing oordeelt dat op grond van een inkomen van de partner van verzoekende partij uit een tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet niet op voldoende wijze blijkt dat de vervoegde vreemdeling (nog) beschikt over de vereiste stabiele en

regelmatige inkomsten om het gezin te onderhouden en te voorkomen dat het gezin ten laste valt van de openbare overheden.” (R.v.V. nr. 98 785 van 14 maart 2013)

En ook:

“De Raad stelt vast dat een tewerkstelling overeenkomstig artikel 60, § 7, eerste lid van de wet van 8 juli 1976 dient te worden beschouwd als een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) waarvan het doel er in bestaat om iemand die er niet in slaagt actief te worden op de normale arbeidsmarkt, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Uit de bepalingen van de wet van 8 juli 1976 blijkt immers dat de betrokken arbeidsplaatsen uitsluitend bestemd zijn voor personen die niet op de reguliere arbeidsmarkt terecht kunnen bij gebrek aan de juiste diploma’s, werkattitude en werkervaring. Deze sociale tewerkstelling is bedoeld voor personen die het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of voor personen die hun werkervaring en arbeidsgeschiktheid dienen te behouden of te bevorderen. De sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven. Het staat dan ook vast dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de wet van 8 juli 1976 een vorm van sociale steun is die gelimiteerd is in de tijd. Kortom, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel. Het betreffen aldus middelen verkregen uit het sociale bijstandsstelsel, die ook slechts tijdelijk kunnen worden genoten, die in wezen niet worden meegeteld bij de inkomsten gelet op artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)). De Raad merkt in dit verband op dat in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk is voorzien dat bij de beoordeling van de vraag of er stabiele en toereikende bestaansmiddelen voorliggen rekening dient te worden gehouden met “hun aard en regelmatigheid”. Op grond van deze bepaling is het de gemachtigde aldus wel degelijk toegestaan om rekening te houden met enerzijds de aard van de bestaansmiddelen, in casu inkomsten die worden verkregen uit een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, en anderzijds met de regelmatigheid van de inkomsten, in casu de correcte vaststelling dat inkomsten op grond van artikel 60, § 7 van de vreemdelingenwet slechts tijdelijk zijn omdat deze tewerkstelling ten laatste stopt wanneer voldoende rechten zijn opgebouwd om te genieten van een werkloosheidsuitkering. Waar verzoekers echtgenote in casu slechts beschikt over een inkomen uit een sociale tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, wat een vorm van sociale steun is die zal worden stopgezet op het ogenblik dat zij in aanmerking komt om andere uitkeringen te verkrijgen, is het niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat zij “bijgevolg niet in aanmerking worden genomen als bewijs van regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen in toepassing van artikel 10, §5 van de wet van 15/12/1980”. (R.v.V. nr. 159 515 van 5 januari 2016)

Verweerder merkt volledigheidshalve nog op dat de Belgische wetgever er, geheel in overeenstemming met de Richtlijn 2003/86/EG, ontegensprekelijk voor heeft geopteerd om in het kader van aanvragen tot gezinshereniging een bestaansmiddelenvoorwaarde voorop te stellen, ten einde een garantie in te bouwen dat een vreemdeling, die op grond van gezinshereniging verblijfsrecht in België wenst te verwerven, gedurende het verblijf niet ten laste zal vallen van de Belgische Staat.

In zoverre de verzoekende partij in haar enig middel aanvoert dat zij na de tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de OCMW-wet aanspraak zal kunnen maken op een werkloosheidsuitkering en er aldus continuïteit van bestaansmiddelen zal zijn, merkt verweerder nog op dat artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet een uitdrukkelijke voorwaarde stipuleert, opdat een werkloosheidsuitkering in aanmerking zou kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde ex artikel 10, §2 van de Vreemdelingenwet:

“§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie [3 en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Verzoeker laat gelden dat een referentiepersoon aldus zal moeten kunnen aantonen dat een reële kans op tewerkstelling bestaat, vooraleer een werkloosheidsuitkering in het kader van de beoordeling van de bestaansmiddelen voorwaarde überhaupt in rekening zou kunnen worden gebracht.

De verzoekende partij kan derhalve niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij de beoordeling

van de onderhavige aanvraag tot gezinshereniging zonder meer de (hypothetische) werkloosheidsuitkering in rekening zou moeten brengen bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt in casu immers nergens dat de referentiepersoon, nadat de tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de OCMW-wet een einde zou nemen, actief naar werk zou zoeken én bovendien een reële kans op tewerkstelling zou maken.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Ambtshalve wordt opgemerkt dat de eerste beslissing tot weigering van verblijf die op 2 augustus 2016 ten opzichte van verzoekster genomen werd, vernietigd werd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 179 167 van 12 december 2016. Huidige bestreden beslissing is identiek aan de vernietigde beslissing van 2 augustus 2016, zodat er miskenning is van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad nr. 179 167 van 12 december 2016. De verwerende partij heeft cassatieberoep ingesteld tegen dit arrest, dat toelaatbaar werd verklaard bij beschikking van de Raad van State nr. 12 314 van 7 februari 2017. Het arrest van de Raad nr. 179 167 van 12 december 2016 bestaat momenteel nog, zodat de Raad dezelfde redenering herneemt als in dit arrest.

3.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

Verzoekster voert aan dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met de inkomsten van haar echtgenoot, omdat hij deze inkomsten verwerft uit een tewerkstelling door het OCMW overeenkomstig artikel 60, § 7 van de OCMW-wet. Verzoekster wijst erop dat artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet niet specificeert met welk soort arbeidsovereenkomst de bestaansmiddelen moeten aangetoond worden en dat niet verboden wordt dat deze een tijdelijk karakter hebben. Er is sprake van een effectieve tewerkstelling op basis van een arbeidsovereenkomst. Het feit dat dit gesubsidieerd is, doet hieraan geen afbreuk.

3.3.3. Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter

teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- (...)

- (...)

5° (...)

6° (...)

7° (...)."

Artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje."

Artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Artikel 60, § 7, eerste lid van de wet van 8 juli 1976 luidt als volgt:

"§ 7. Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden."

3.3.4. De bedoeling van een tewerkstelling, gebaseerd op artikel 60 van de OCMW-wet, is om de betrokkene versterkt (her)in te schakelen in het arbeidsproces of in het stelsel van de sociale zekerheid.

De Raad stelt vast dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet een vorm van gesubsidieerde tewerkstelling is. Het feit dat deze tewerkstelling is gesubsidieerd, neemt evenwel niet weg dat er sprake kan zijn van een effectieve tewerkstelling op basis van een arbeidsovereenkomst. Een sociale tewerkstelling sluit immers niet uit dat er *in casu* een reële en daadwerkelijke arbeid in loondienst wordt geleverd en dat de bestaansmiddelen, d.i. de inkomsten die daaruit voortvloeien, in aanmerking moeten worden genomen in het kader van de bestaansmiddelenvereiste van artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij niet betwist dat de referentiepersoon gedurende een bepaalde tijd voor een ander en onder diens gezag, *in casu* het OCMW Mechelen, prestaties levert als arbeider en als tegenprestatie een verloning ontvangt. De wezenlijke elementen van iedere arbeidsverhouding in loondienst zijn derhalve in dit geval aanwezig, namelijk de ondergeschiktheidsrelatie en de betaling van een verloning. Het feit dat de referentiepersoon voor zijn arbeidsprestaties wordt betaald uit openbare middelen, doet geen afbreuk aan het vaststaand gegeven dat zijn inkomsten voortvloeien uit een arbeidsverhouding. Verder moet worden geduïd dat ook bij een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet sociale zekerheidsbijdragen worden betaald.

Gelet op wat werd besproken kan de Raad de verwerende partij niet bijtreden waar zij in wezen stelt dat de tewerkstelling van de referentiepersoon in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet moet worden

beschouwd als sociale bijstand. Evenmin kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij in de bestreden beslissing besluit dat overeenkomstig artikel 10 van de vreemdelingenwet een inkomen, dat via het sociale bijstandsstelsel wordt verworven, niet in aanmerking wordt genomen als bewijs van voldoende bestaansmiddelen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gesteld dat zulke tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet slechts tijdelijk is, waardoor de inkomsten uit deze tewerkstelling niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Uit artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet volgt dat de referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij overeenkomstig artikel 10, § 5, tweede lid van de vreemdelingenwet rekening wordt gehouden met de aard en de regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen. Uit artikel 10 van de vreemdelingenwet kan echter niet worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling dergelijke bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat de bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn. Er kan dan ook niet worden uitgesloten dat bestaansmiddelen, die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling, wat een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet inderdaad in principe is, wel degelijk stabiel, toereikend en regelmatig kunnen zijn.

Uit artikel 10 van de vreemdelingenwet volgt enkel dat deze bestaansmiddelen moeten worden aangetoond. Zoals eerder gesteld sluit een tijdelijke tewerkstelling niet uit dat de bestaansmiddelen die daaruit voortvloeien stabiel, toereikend en regelmatig zijn. Daarenboven moet worden opgemerkt dat zelfs een werknemer met een "klassieke" arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur niet in staat is om stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voor de nabije toekomst te garanderen, aangezien een werknemer in grote mate afhankelijk is van zijn werkgever wat betreft het handhaven van zijn eigen werksituatie. Het komt de Raad dan ook voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, door het verblijf te weigeren omdat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet een vorm van maatschappelijke dienstverlening of sociale bijstand betreft en omdat deze tewerkstelling tijdelijk is, artikel 10 van de vreemdelingenwet ruimer interpreteert dan de wetgever heeft voorzien.

Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat de duur van een tewerkstelling nooit langer is dan de termijn nodig opdat de referentiepersoon opnieuw een volledige uitkering zou kunnen krijgen, wijst de Raad erop dat een tewerkstelling gebaseerd op artikel 60 van de OCMW-wet eveneens bedoeld is om de betrokkene terug in te schakelen in het arbeidsproces. De Raad stipt aan dat, indien deze herinschakeling in het arbeidsproces buiten tewerkstelling op grond van artikel 60 OCMW-wet zou falen, betrokkene dan werkloosheidsuitkeringen zou ontvangen. Het blijkt uit artikel 10 van de vreemdelingenwet dat werkloosheidsuitkeringen niet *a priori* worden uitgesloten als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen indien betrokkene actief naar werk zoekt. Hieruit kan worden afgeleid dat ook nadien de inkomsten van de referentiepersoon naar verwachting met regelmaat beschikbaar zullen zijn.

Deze doelstelling om de betrokkene terug in te schakelen in het arbeidsproces of in het stelsel van de sociale zekerheid, vindt steun in artikel 60, § 7, eerste en tweede lid van de OCMW-wet waaruit blijkt:

"Wanneer een persoon het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden. De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen."

In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in de nota met opmerkingen, kan uit deze doelstelling van tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet niet worden afgeleid dat de inkomsten die betrokkene ontvangt uit dergelijke tewerkstelling zouden moeten worden beschouwd als middelen verkregen uit een aanvullend bijstandsstelsel die overeenkomstig artikel 10, § 5, 2° van de vreemdelingenwet niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. De Raad herhaalt dat uit artikel 10 van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling het bestaan van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen moet aantonen.

In casu wordt niet betwist dat de referentiepersoon zich in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet ertoe heeft verbonden tegen loon arbeid te verrichten voor een werkgever, namelijk het OCMW van Mechelen, en dit werk onder zijn gezag uit te voeren, zodat er wel degelijk sprake is van een tewerkstelling met een arbeidsovereenkomst zoals *supra* reeds weergegeven.

Waar de verwerende partij nog verwijst naar rechtspraak om haar standpunt kracht bij te zetten, wijst de Raad erop dat in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kleeft aan deze rechtspraak.

Gelet op wat hierboven werd besproken, besluit de Raad dan ook dat de gemachtigde van de staatssecretaris op onredelijke wijze de inkomsten van de referentiepersoon niet in overweging heeft genomen en onredelijk tot zijn besluit is gekomen dat de referentiepersoon niet op afdoende wijze zou aangetoond hebben te beschikken over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, door louter te wijzen op de aard en de tijdelijkheid van de tewerkstelling en het feit dat deze bij beëindiging aanleiding geeft tot een volledige uitkering, terwijl de tewerkstelling wel degelijk een arbeidscontract inhoudt waarbij werk moet worden geleverd tegen betaling van loon en er betalingsfiches werden voorgelegd.

Verzoekster maakt een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 10 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het middel is in de besproken mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 januari 2017 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET